

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa K. F.
przeciwko Z. O. - [...] "E." w C.
o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w C.
z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt IV Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 240 zł tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z 25 stycznia 2018 r. oddalił apelację pozwanego pracodawcy Z. O. prowadzącego [...] E. w C. od wyroku Sądu Rejonowego w C. z 30 października 2017 r., zasądzającego odszkodowanie dla powoda K. F. za rozwiązanie stosunku pracy.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. „z uwagi na oczywistą zasadność, bowiem zaskarżony

wyrok Sądu Okręgowego, ze względu na bardzo liczne mankamenty w swej obecnej postaci godzi w konstytucyjną zasadę prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji) oraz zasadę państwa prawa (art. 2 Konstytucji), pojmowane w ten sposób, że sprawa każdego obywatela będzie sprawiedliwie rozpatrzona przy poszanowaniu ustanowionych istotnych reguł proceduralnych, do których zaliczyć trzeba wymóg wyczerpującego i wnikliwego uzasadnienia orzeczenia, a zwłaszcza, wymóg ten musi być odnoszony do orzeczenia kończącego postępowanie w zwykłym trybie instancji. Brak wyczerpującego uzasadnienia orzeczenia nie daje w istocie możliwości jego weryfikacji, a zatem uchyla się ono spod merytorycznej kontroli w postępowaniu kasacyjnym, co godzi także w konstytucyjną zasadę instancyjności wymiaru sprawiedliwości (art. 176 ust. 1 Konstytucji)”.

Powód wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), gdyż stanowią odrębną część skargi i podlegają rozważeniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Oznacza to, że podstawy kasacyjne nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien więc wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna. Skarżący tego nie czyni. Odrębność podstaw kasacyjnych i podstawy przedsądu podkreśla się dlatego, że we wniosku o przyjęcie skargi skarżący poprzestaje na przepisach Konstytucji, w sytuacji gdy przepisy ustawy zasadniczej nie stanowią bezpośredniej podstawy orzekania w sprawie objętej skargą. Nie można stwierdzić naruszenia art. 2, art. 45 ust. 1, art. 176 ust. 1 Konstytucji. Wyjaśnia to kolejny przepis Konstytucji, czyli art. 176 ust. 2, zgodnie z którym postępowanie przed sądami określają ustawy. W tym

przypadku jest to ustawa Kodeks postępowania cywilnego. We wniosku o przyjęcie skargi, skarżący nie zarzuca jednak naruszenia żadnego przepisu prawa procesowego. Przepisy prawa procesowego mają zatem określone pierwszeństwo przed przepisami ustawy zasadniczej. Również dlatego, że stanowią punkt odniesienia w ocenie procesowej podstawy kasacyjnej (zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), zatem tym bardziej są właściwe jako podstawa zarzutów wniosku odwołującego się do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Taką samą miarą można ocenić bardzo ogólny zarzut „licznych mankamentów” w zaskarżonym wyroku. Tak ogólnego zarzutu nie można oceniać na podstawie art. 2 czy art. 45 ust. 1 Konstytucji, lecz tylko na podstawie konkretnych przepisów prawa procesowego lub materialnego (podobnie jak zarzuty podstaw kasacyjnych – art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Nie inaczej należy ocenić zarzut braku wyczerpującego i wnikliwego uzasadnienia orzeczenia. Zarzut nie jest zasadny, gdyż uzasadnienie wyroku objętego skargą spełnia warunki z art. 328 § 2 k.p.c. Jasno i klarownie przedstawia stan faktyczny oraz podstawę prawną rozstrzygnięcia. Co najmniej pośrednio potwierdzają to zarzuty podstaw kasacyjnych, dotyczące szeregu kwestii materialnych i procesowych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Jednak art. 328 § 2 k.p.c. nie jest podstawą dla zarzutu, pozwalającego kwestionować ustalenia faktyczne i rozstrzygnięcie materialnoprawne wyroku. Nawet gdy dochodzi do naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., to nie jest to równoznaczne z oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej z następujących przyczyn: nie każde naruszenie przepisów postępowania ma znaczenie w ocenie zasadności procesowej podstawy kasacyjnej, lecz tylko uchybienie, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.); naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. nie może mieć istotnego wpływu na wynik sprawy, gdyż uzasadnienie sporządza się po wydaniu wyroku; ponadto mimo wadliwości uzasadnienia wyrok może odpowiadać prawu (art. 398¹⁴ k.p.c. *in fine*).

Podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest zatem zasadna. Skarżący we wniosku odwołał się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednak nie przedstawił istotnego zagadnienia prawnego.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

a